

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLV. — Wydana i rozesłana dnia 15. lipca 1905.

Treść: (M 108 — 112.) 108. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia ekspozytury cłowej ze służbą morską w Lussingrande do odprawiania kawy w stanie surowym. — 109. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia głównej komory II. klasy w Wiener-Neustadt do wolnego od cła postępowania z ruchomościami podróźnych naprzód lub później wysłanemi oraz z ruchomościami przesiedlców. — 110. Obwieszczenie, dotyczące dopuszczenia do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania areometrów (areometrów gęstości), przeznaczonych do mierzenia gęstości płynów między 650 a 900 stopni gęstości. — 111. Obwieszczenie, zawierające ogłoszenie przepisów o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu gazomierzy z przymusem opłaty z góry (tzw. automatów gazowych). — 112. Rozporządzenie, zawierające uzupełnienie przepisów o używaniu pras przy robkowym wyszynku piwa. — Sprostowanie.

108.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i handlu z dnia 19. czerwca 1905,

dotyczące upoważnienia ekspozytury cłowej ze służbą morską w Lussingrande do odprawiania kawy w stanie surowym.

Ekspozyturę cłową ze służbą morską w Lussingrande, wyposażoną uprawnieniami pomocniczej komory II. klasy, upoważnia się do odprawiania kawy w stanie surowym z pod I. tar. 2a do ilości 100 kg.

Kosel wlr.

Call wlr.

109.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. czerwca 1905,

dotyczące upoważnienia głównej komory II. klasy w Wiener-Neustadt do wolnego od cła postępowania z ruchomościami podróźnych naprzód lub później wysłanemi oraz z ruchomościami przesiedlców.

Główną komorę w Wiener-Neustadt upoważnia się do wolnego od cła postępowania z ruchomościami podróźnych naprzód lub później wysłanemi

tudzież z ruchomościami przesiedlców, a to w miarę artykułu VIII., l. 7, ustęp 1 i artykułu IX., l. 1, ustęp 2 i 3 ustawy z dnia 25. maja 1882, zawierającej taryfę cłową.

Kosel wlr.

110.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 5. lipca 1905,

dotyczące dopuszczenia do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania areometrów (areometrów gęstości), przeznaczonych do mierzenia gęstości płynów między 650 a 900 stopni gęstości.*)

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111 podaje się poniżej do publicznej wiadomości wydane przez c. k. główną komisję miar i wag a co do należytości zatwierdzone przez Ministerstwo handlu przepisy o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu areometrów, przeznaczonych do badania gęstości płynów między 650 a 900 stopni gęstości.*)

Odnośne przepisy nabierają mocy obowiązującej w sześć tygodni po dniu ogłoszenia tego obwieszczenia.

*) Porów. rozdział I, punkt 4 następujących niżej przepisów.

Ewentualne wprowadzenie obowiązkowego sprawdzania i uwierzytelniania areometrów zastrzega się na później.

Call wir.

Przepisy

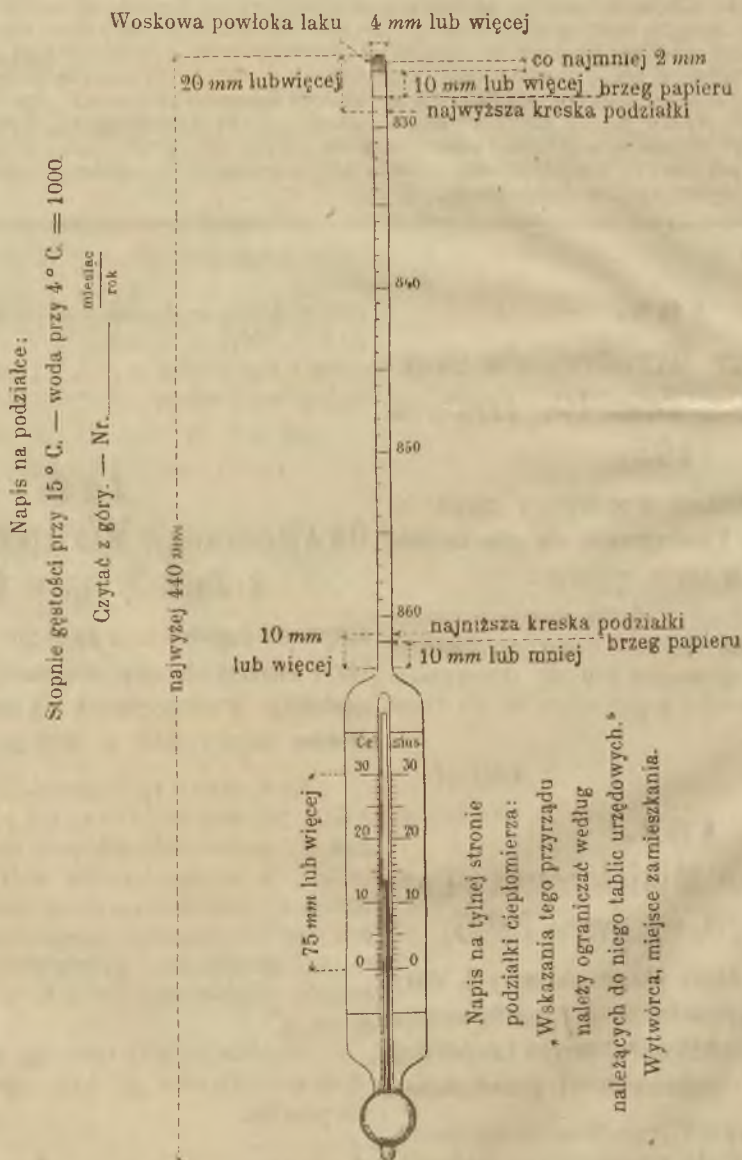
o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu areometrów (areometrów gęstości), przeznaczonych do badania gęstości płynów między 650 a 900 stopni gęstości.*)

I. Postanowienia dotyczące budowy areometrów (areometrów gęstości).

1. Do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania dopuszcza się takie areometry, które przy

ciepłocie 15 ° C. podają gęstość płynu o tejże ciepłocie w stosunku do gęstości czystej wody przy 4 ° C., bez przekroczenia dozwolonej granicy błędu (porów. punkt 4) i które odpowiadają podanym niżej warunkom.

2. Z czystego i wolnego od szkodliwych substancji szkła wyrobiony instrument, którego długość nie śmie przekraczać 440 mm, a którego przekrój trzona ma wynosić co najmniej 4 mm, zaopatrzony być musi wtopionym ciepłomierzem o podziałce ciepłoty odpowiadającej normie z artykułu I. ustawy z dnia 12. stycznia 1893, Dz. u. p. Nr. 10; bańka rtęciowa tego ciepłomierza, znajdująca się poniżej właściwego areometra, wystarcza jako obciążenie tego ostatniego (porów. rycinę).



*) Porów. rozdział I, punkt 4 następujących niżej przepisów.

3. Koniec trzonka i bezpośrednio z nim się łącząca część jego, długości co najmniej 2 mm, muszą być z wewnątrz zaopatrzone powłoką czerwonego laku woskowego.

Górny brzeg podziałki na papierze musi być oddalony od dolnego brzegu tej powłoki co najmniej o 10 mm.

Dolny brzeg skrawka papieru może leżeć najwyżej o 10 mm wyżej, aniżeli miejsce zlutowania trzona z areometrem.

4. Podziałkę na papierze, znajdującą się wewnątrz trzonka podzielić należy według całych stopni gęstości, przyczem gęstość czystej wody przy 4 ° C. oznacza się na 1000 stopni gęstości. Podziałka obejmować może z zachowaniem przepisów dla sporządzenia podziałki tylko odstęp między 650 a 900 stopniami gęstości.

Średnia długość jednego odstepu podziałki (to znaczy odległość pierwszej kreski od ostatniej na podziałce w milimetrach, podzielona przez ilość umieszczonych na podziałce stopni gęstości) wynosić musi co najmniej 4 mm.

Podziałkę oznaczyć należy trzycyfrowo od 10 do 10 stopni gęstości, przyczem kreski dziesiątek muszą być dłuższe od kresek piątek, a te znowu dłuższe aniżeli leżące między niemi kreski stopni.

Najniższa kreska podziałki musi leżeć co najmniej o 10 mm ponad miejscem wlutowania na trzonie.

Podziałkę w mowie będącą należy dalej opatrzyć numerem wyrobu, liczbą roku i miesiąca wykończenia przyrządu i wzmianką: „Stopnie gęstości przy 15 ° C. — woda przy 4 ° C. = 1000. — Czytać z góry“ i umocować w trzonie u góry pęcherzem w zwyczajny sposób w mały otwór zaopatrzonemu na dole zaś białymlakiem woskowym.

Odstęp najwyższej kreski podziałki od końca trzona nie może wynosić mniej jak 20 mm.

Różnica w położeniu pojedynczych kresek podziałki w stosunku do idealnie ciągłej podziałki nie śmie przekraczać 0.1 stopnia gęstości.

Wskazania przyrządu nie mogą w żadnym punkcie różnić się od wskazań rzetelnych o więcej jak o 0.5 stopnia gęstości.

5. Wtopiony w areometr ciepłomierz (porów. punkt 2) opatrzony być musi umocowaną w górze i u dołu areometra podziałką z papieru lub kartonu, noszącą na przedniej stronie podziałkę od 1 ° C. niżej zera do 30 ° C. ponad zero; podziałki piątek i dziesiątek muszą być odpowiednio przedłużone a te ostatnie nadto wyraźnie ocyfrowane.

Dalej winna podziałka być wyraźnie oznaczona wyrazem „Celjusz“.

Odległość kresek stopni 0 i 30 nie śmie być mniejszą jak 75 mm, błędy podziałki zaś przekraczać 0.1.

Odwrotna strona podziałki mieścić ma nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy przyrządu tudzież napis:

„Wskazania tego przyrządu ograniczać należy według przynależnych tablic urzędowych.“ (Porów. rozdział II, punkt 8.)

Nie stanowi jednak usterki, jeżeli nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy umieszczone będą ewentualnie na podziałce areometra (porów. punkt 4).

Rtęć musi tak przy wzrastającej jak i przy spadającej ciepłocie tworzyć zupełnie regularną kolumnę, nie śmie się ciągnąć skośnie lub przyczepiać do szkła, oraz nie śnią się tworzyć bańki.

Przy łagodnem przewracaniu przyrządu nie powinien się słupek rtęci przerywać lub spływać; przy oziębieniu na 16 ° C. pomiędzy zera chować się on winien do naczynka ciepłomierza.

Wskazania ciepłomierza — którego rurka włoskowa ma być wyciągnięta w koniec bez rozszerzenia — mogą być (w chwili pierwszego *) urzędowego badania) najwyżej o 0.1 za wysokie względnie najwyżej o 0.2 za niskie.


II. Urzędowe badanie i uwierzytelnianie.

6. Urzędowe badanie i sprawdzanie areometrów gęstości przeprowadza aż do dalszego zarządzenia c. k. główna komisja miar i wag (we Wiedniu, II., Prager Reichstraße Nr. 1, Postbestellbezirk XX/2).

W miarę potrzeby można jednak i c. k. urzędy cechownicze zaopatrzyć w środki do uwierzytelniania areometrów.

Zbadanie areometra wyprzedzić musi z reguły pozostawienie go przez jeden miesiąc (licząc od chwili przedłożenia go) w składzie c. k. głównej komisji miar i wag.

C. k. głównej komisji miar i wag wolno jednak ograniczyć ten okres składu, o ile przyrząd odnośny sporządzony jest dowodnie z takiego gatunku szkła, przy którym zmiany objętości i kształtu z biegiem czasu są jak to z doświadczenia wiadomo — nieznaczne.

7. Na przyrządach, odpowiadających powyższemu warunkom umieszcza się na stronie pomiędzy powłoką laku a podziałką tudzież na samym areometrze po jednym stemplu w kształcie orła .

Obok większego znaczku stemplowego na areometrze umieszcza się bieżącą liczbę protokołu.

*) Porów. także rozdział IV.

8. Dla każdego urządzenie uwierzytelnionego areometru wygotowuje się poświadczenie badania; zawiera ono numer wytworu, urzędową liczbę protokołu, miesiąc i rok wyrobu przyrządu, rozmiar podziałek i potwierdzenie uiszczonej należności za ocechowanie. Do poświadczenia badania dołącza się pozwolenie użycia tudzież potrzebne tabele redukcyjne.

Dla każdego, z jakiegobądź powodu do ocechowania względnie ostemplowania nie przyjętego areometra wydaje się poświadczenie zwrotu, zawierające szczegóły stwierdzonych usterek i również potwierdzenie uiszczonej należności (należności manipulacyjnej lub zwrotnej) (porów. rozdział III, punkt 10 i 11).

9. Jeżeli strona zgubi należące do areometra poświadczenie badania lub jeżeli stanie się ono nie do użycia, może prosić c. k. główną komisję miar i wag o wystawienie duplikatu.

Potrzebny na każdy poszczególny duplikat znaczek stempłowy w kwocie dwóch koron dołączyć należy do ostemplowanego również podania, a w tem ostatniem wymienić urzędową liczbę protokołu, pod którą areometr uwierzytelniono, dalej numer wyrobu przyrządu, nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy areometra.

Za wystawienie duplikatu uiszczyć należy — jeżeli niema oryginalnego poświadczenia badania — kwotę sześćdziesięciu halerzy, w przeciwnym razie kwotę dwudziestu halerzy.

III. Należności za urzędowe sprawdzanie i uwierzytelnianie.

10. Od areometrów, których z powodu łatwo dostrzegalnych usterek konstrukcyjnych do cechowniczego postępowania nie przyjęto, opłaca się należność manipulacyjną w wysokości sześćdziesięciu halerzy od sztuki.

11. Od areometrów, co do których przy sprawdzaniu stwierdzono, że nie odpowiadają warunkom, ustanowionym dla urzędowego uwierzytelniania, wynosi należność dwie korony od sztuki.

Tak w tym przypadku jak i w poprzednim wydaje się stronom areometry za wystawieniem kwitu zwrotnego, na którym się zapłatę należności zwrotnej względnie manipulacyjnej urządzenie potwierdza (porów. rozdział II, punkt 8, ustęp 2).

12. Za urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie areometra opłaca się należność 2 K 50 h (porów. rozdział II, punkt 8).

13. Na życzenie strony wydaje się do areometra, który powyższym warunkom odpowiada,

osobną tablicę na zasadzie ponownego szczególnego badania, uwidoczniającą istotne różnice między faktycznymi wskazaniami areometra i ciepłomierza a normalnemi.

Areometr, dla którego taka tablica ma być wystawiona, musi przed zbadaniem go leżeć w c. k. głównej komisji miar i wag przez sześć miesięcy.

Za określone wyżej badanie i wygotowanie tablicy opłaca się obok należności taryfowej osobną należność 35 K.

IV. Ponowne urzędowe badanie względnie uwierzytelnianie (powtórne cechowanie).

14. Wskazaniem jest, by areometry gęstości poddawać w odpowiednich odstępach czasu ponownemu urzędowemu badaniu względnie uwierzytelnianiu, gdyż, jak uczy doświadczenie, areometry ulegają zniekształceniu i utracie masy, co może naruszyć ewentualnie wskazania przyrządu.

Przy takim powtórnem badaniu uwierzytelnia się przyrząd także i wtedy, jeżeli wskazania ciepłomierza są najwyżej o 0.2° za wysokie lub najwyżej o 0.2° za niskie (porów. rozdział I, punkt 5 — ustęp ostatni).

Za ewentualne ponowne zbadanie względnie uwierzytelnienie areometra opłaca się należności, wymienione w poprzednim rozdziale III.

Jeżeli przyrząd przy ponownem badaniu nie odpowie przepisanyemu warunkom, należy znajdujące się na nim znaczki uwierzytelnienia zniszczyć.

We Wiedniu, dnia 9. czerwca 1905.

C. k. główna komisja miar i wag:

Lang wr.

111.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 5. lipca 1905,

zawierające ogłoszenie przepisów o urzędowem sprawdzaniu i uwierzytelnianiu gazomierzy z przymusem opłaty z góry (tzw. automatów gazowych.)

Na podstawie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, podaje się do publicznej wiadomości następujące, przez c. k. główną komisję miar i wag wydane

co do należytości przez Ministerstwo handlu zatwierdzone przepisy o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu gazomierzy z przymusem opłaty z góry (tzw. automatów gazowych).

Przepisy te nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Call wlr.

Przepisy

dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania gazomierzy z przymusem opłaty z góry (tzw. automatów gazowych).

I. Ogólny opis, zasada konstrukcji i sposób działania tzw. automatów gazowych.

1. Nazwa powyższa określa (mokre lub suche) gazomierze ze szczególnymi urządzeniami (mechanizm automatyczny, przyrząd samodzielny), które dopuszczają pobór gazu tylko za wrzuceniem monety i po zużyciu odpowiadającej tej monecie ilości gazu samodzielnie zamykają dalszy jego przepływ.

2. Mechanizm automatyczny, połączony przeniesieniem z zegarem gazomierza, działa w ten sposób, że umieszczony w przewodzie gazowym wentyl otwiera się zapomocą poruszanej z zewnątrz dźwigni lub rączki za pośrednictwem wrzuconej monety i tą drogą umożliwia wolny przepływ gazu przez gazomierz.

Po zużyciu zapłaconej z góry ilości gazu, względnie, gdy zegar gazomierza pewien okres przebieży, zamyka się wspomniany wentyl od strony zegara.

Zamknięcie to nie następuje nagle, lecz powolnie, tak, że przepływ gazu coraz bardziej się zmniejsza i przez kurczenie się płomieni zwraca uwagę konsumenta na to, dając mu możność przez dość wczesne wrzucenie dalszej monety tworzenia znowu pełnego przepływu gazu.

Z reguły są zresztą automaty gazowe tak urządzone, że można do nich wprowadzać monety pewnego oznaczonego gatunku do pewnej maksymalnej ilości bezpośrednio po sobie.

W takim razie otrzymuje się bez przerwy tyle gazu, ile odpowiada właśnie łącznej wartości wrzuconych monet. Przekroczenie dopuszczalnej maksymalnej ilości uniemożliwia aparat samodzielnie, gdyż po osiągnięciu tej granicy zamyka się otwór wrzutowy.

3. Połączony z mechanizmem automatu przyrząd rejestrujący umożliwia kontrolę łącznej ilości wrzuconych monet. W innych przypadkach reje-

struje aparat, jaką ilością gazu konsument może jeszcze rozporządzać, zanim wentyl się zamknie, względnie, ile jeszcze monet z góry zapłacono itp.

4. Wrzucone monety wpadają do zamkniętego zbiornika. Zbiornik ten musi być u przedłożonych do cechowania automatów dostępny.

5. Przyrząd automatyczny spoczywa w zamkniętej skrzynce, zastosowanej do samego gazomierza.

II. Szczegółowe postanowienia względem oznaczenia i innych zewnętrznych właściwości automatów gazowych.

6. Każdy gazomierz o konstrukcji, odpowiadającej powyższemu opisowi, opatrzyć należy napisem „Gazomierz z przymusem opłaty z góry“, „Automat gazowy“ lub tp., dalej wyraźnem oznaczeniem monety, którą do automatu ma się wrzucać, w walucie koronowej, tudzież ilości należnego za nią gazu.

Wskazówki te umieścić należy w miejscu oddzielnem od napisów, wprowadzonych §em 43, lit. a) do e) ordynacji cechowniczej z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, względnie IIIcini dodatkiem do ordynacji cechowniczej do §§ów 41 do 45, lit. a) do c) (porów. obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 8. sierpnia 1876, Dz. u. p. Nr. 107).

7. W każdym gazomierzu z mechanizmem automatycznym umieścić należy nadto we wpadającym w oczy miejscu (np. na przedniej skrzynce poniżej, powyżej lub obok tabliczki z napisami, przepisanyimi powołanym §em 43 ordynacji cechowniczej, albo też przed wyjściowym otworem gazu) tabliczkę metalową z wyraźnym i trwałym (np. wyciśniętym lub wrytym) napisem: „Mechanizm przymusowej opłaty z góry nie podlega cechowniczemu sprawdzaniu.“ Tabliczka ta mieć w ten sposób na przyrządzie umocowana i o cechowaniu zabezpieczona, aby bez naruszenia jednego ze znaczków cechowniczych nie można było jej zdjąć.

III. Sprawdzanie i cechowanie. Należytości.

8. Do sprawdzania i uwierzytelniania automatów gazowych upoważniony jest każdy urząd cechowniczy, uprawniony do cechowania gazomierzy.

9. Automaty gazowe sprawdzają urzędy cechownicze jako gazomierze według przepisów, obowiązujących względem przyrządów tych wogóle. Również i cechowanie następuje w sposób przepisany wogóle dla gazomierzy; oprócz tego zabezpiecza

się ocechowaniem tabliczkę metalową z rozdziału II, punkt 7 z napisem: „Mechanizm przymusowej opłaty z góry nie podlega cechownicemu sprawdzaniu.“

Na mechanizm automatyczny bierze się przy cechowniczem sprawdzaniu względ tylko o tyle, o ile się ewentualnie bezpośrednio stwierdzi szkodliwy wpływ jego na regularny bieg gazomierza.

Ocechowanie przyrządu automatycznego względnie zabezpieczenie połączenia jego z gazomierzem nie jest przepisane.

Cechownicze uwierzytelnienie, uwidocznione na gazomierzu, który w taki przyrząd jest zaopatrzony, odnosi się tylko do samego gazomierza, a nie także i do mechanizmu automatycznego.

10. Pod względem należytości obowiązuje co do automatów gazowych ogólna taryfa dla gazomierzy.

We Wiedniu, dnia 9. czerwca 1905.

C. k. główna komisya miar i wag:

Lang wtr.

112.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 11. lipca 1905,

zawierające uzupełnienie przepisów o używaniu pras przy zarobkowym wyszynku piwa.

Punkt 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. października 1897, Dz. u. p. Nr. 237, dotyczącego używania pras piwnych przy zarobkowym wyszynku piwa, uzupełnia się jak następuje:

Małe przenośne prasy piwne, tak zwane „pompy ręczne“, które się bezpośrednio na beczkę

nasadza, muszą odpowiadać następującym wymagom:

- a) Przed ssącym wentylem pompy powietrznej musi być wpuszczona krótka rurka ssąca, której wolny koniec zatkać należy korkiem ze sterylizowanej waty, wymienianym według potrzeby, w każdym razie jednak co najmniej co dni 14.
- b) Każdy przyrząd musi mieć opatrzony kurkiem spustowym oddzielnym oliwy, zabezpieczającym skutecznie przeciw zaciekaniu oliwy do beczki.
- c) W razie cofnięcia się piwa do przewodu prasy musi być dostanie się jego do wnętrza przyrządu, przezco mógłby się zanieczyścić, uniemożliwionem.
- d) Przewody rurowe — o ile wchodzi w styczność z piwem — muszą być tego rodzaju, by wszelkie zanieczyszczenie piwa szkodliwymi dla zdrowia metalami było wykluczonem; rury te muszą być sporządzone co najmniej z czystej (najwyżej na jeden procent amalgowanej) cyny.
- e) Poszczególne części przyrządu, zwłaszcza rura przepływowa na piwo, muszą być zawsze czysto utrzymywane; czyści się je w sposób, przepisany w punkcie 3, ustęp g dla przepiśowych rur piwnych u stałych pras powietrznych i to zawsze przed nabiciem nowej beczki.

Rozporządzenie to nabywa natychmiast mocy obowiązującej.

Bylandt wtr.

Call wtr.

Sprostowanie.

W § 2 ustawy z dnia 7. czerwca 1905, Dz. u. p. Nr. 93, opiewać mają słowa „cesarskie rozporządzenie z dnia 15. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 127“ poprawnie: „cesarskie rozporządzenie z dnia 15. lipca 1898, Dz. u. p. Nr. 127“.